

	ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ	КУЛЬТУРА
ММ/ДД/ РРРР	01/09/2021	korovayo16@gmail.com
7 клас	Лекція 11.Звичаї зимового циклу. Читати ст.50-55. Вправа на ст.57.	
8 клас	Лекція 11. Архітектура 2-ої половини 18-го і початку 19-го ст. Читати ст.174-178. Закріплення на ст.179(письмово).	
9 клас	Лекція 9,10. Живопис під час радянської окупації. Розвиток українського малярства у діаспорі. Читати ст.50-56. Вправа на ст. 57 (письмово).	
10 клас	Лекція 11. Музичні виконавці.Читати ст. 158-160. Вправа на ст.161 (письмово).	
11 клас	Театральне мистецтво в Україні (запитання 23,24,25. Додаткові листки).	

Театральне мистецтво України бере початок з глибокої давнини в народних іграх, танцях, піснях та обрядах. Ще з VI ст. відомі театральні вистави скоморохів. В епоху Київської Русі елементи театру були в церковних обрядах. Про це свідчать фрески Софійського собору в Києві (XI століття). Перші зразки драми публічно виголошували учні київських Братської (Києво-Могилянська Академії) та Лаврської школи (XVI—XVII століття). Важливими центрами розвитку релігійної драми у цей час вважалася також Львівська братська школа та Острозька академія.

XVII—XVIII століття

Серед явищ мистецького побуту України XVII-XVIII століть особливої уваги заслуговує театр, початки якого сягають ще в часи єдності найдавніших фольклорних жанрів: обрядових пісень, хороводів, театралізованих дійств, що нерозривно поєднували слово, музику, танець, акторську гру. Проте поступовий розвиток освіти, культури народу призвів до компромісних рішень цієї проблеми. Цьому сприяли також контакти з європейським театром XVI—XVII століття, де поряд з п'єсами релігійного змісту, що виконувались у храмах з нагоди Різдва, Великого Посту, Великодня, набував широкого розповсюдження народний ярмарковий театр. Сформувалися типові сюжетні колізії побутових вистав з характерними персонажами-масками: ревнивий старий чоловік, молода жінка, монах, Арлекін, Коломбіна та ін. Подібні процеси своєрідно виявлялись і в Україні як на професійному рівні у формах «високої драми», так і в широкому існуванні жанрів «низького бароко» — у народних інтермедіях, ляльковому театрі-вертепі.

Головним центром творення, виконання і розповсюдження цих основних форм театального життя XVII—XVIII ст. була Києво-Могилянська академія, її професори були авторами драматичних творів, теоретиками театру, а студенти-бурсаки - акторами і основними носіями цього мистецтва. Музичність українського театру була органічною — пісня, хор, танець, інструментальний супровід виконували у виставах важливу драматургічну функцію: характеристики місця дії, історичної ситуації, дійових осіб, зав'язки і кульмінації сценічного конфлікту. Дві основні жанрові різновиди театального мистецтва доби «українського барокко» — шкільна драма і вертеп тісно перепліталися між собою у виконавчій практиці. До антракту «високої драми» ставились народно-побутові сценки — інтермедії, а вертеп після першої дії релігійного змісту переходив до колоритного жанрового дійства.

XIX століття

Перші театральні трупи народилися на Наддніпрянщині у XVIII ст. Пізніше в Києві (1806), Одесі (1809), Полтаві (1810), з'являються перші театральні будівлі. Становлення класичної української драматургії пов'язане з іменами І. Котляревського, який очолив театр у Полтаві і Квітки-Основ'яненка — основоположника художньої прози в новій українській літературі. Бурклеск і експресивність, поряд з мальовничістю і гумором, що характерні для їх творів, надовго визначили обличчя академічного театру в Україні. У другій половині XIX ст. в Україні поширився аматорський театральний рух. В аматорських гуртках розпочинали діяльність корифеї українського театру — драматурги і режисери М. Старицький, М. Кропивницький та Іван Карпенко-Карий. Заслуга швидкого розвитку театру належить також видатній родині Тобілевичів, члени якої виступали під сценічними псевдонімами Івана Карпенка-Карого, Миколи Садовського і Панаса Саксаганського. Кожен з них не лише

створив власну трупу, а й був видатним актором і режисером. Дорогоюказною зіркою українського театру того часу була Марія Заньковецька.

XX століття

Новий період в історії національного театру розпочався в 1918 р., коли у Києві утворилися Державний драматичний театр і «Молодий театр» (з 1922 — сучасний український театр «Березіль») Леся Курбаса та Гната Юри. На театральній сцені з'явилася ціла група талановитих акторів — А. Бучма, М. Крушельницька, Є. Добровольська, О. Сердюк, Н. Ужвій, Ю. Шумський та багато інших. Державний драматичний театр продовжував традиції реалістично-психологічної школи. Натомість Молодий театр обстоював позиції авангардизму. З утворенням театру «Березіль» його сцена стала своєрідним експериментальним майданчиком. Не випадково макети театрального об'єднання «Березіль» отримали золоту медаль на Всесвітній театральній виставці у Парижі в 1925 р. Тут були вперше поставлені п'єси видатних українських письменників і драматургів М. Куліша («Народний Малахій», «Мина Мазайло») та В. Винниченко («Базар», «Чорна Пантера і Білий Ведмідь»). Завдяки генію Л. Курбаса, який поєднав у собі таланти режисера, актора, драматурга і перекладача світової літератури, були по-новому осмислені на українській сцені твори В. Шекспіра, Г. Ібсена, Г. Гауптмана, Ф. Шиллера і Ж.Б. Мольєра, здійснені постановки невідомих до цього українському глядачу п'єс європейських драматургів.

З творчого об'єднання «Березіль» бере початок театральна бібліотека, театральний музей і перший театральний журнал. До експериментальних пошуків Л. Курбаса, який був репресований у часи сталінізму, і досі звертаються сучасні митці. У наш час у Києві проходить міжнародний театральний фестиваль «Художній Березіль», присвячений пам'яті Л. Курбаса.

Сучасний театр

За роки незалежності в Україні з'явилося багато нових театрів, зростає інтерес до народного та вуличного театру. Українське драматичне мистецтво дедалі активніше інтегрується в європейський культурний простір. Світове визнання здобув театральний режисер Роман Віктюк, творчість якого стала вагомим внеском у світову театральну естетику кінця ХХ ст. Відомий далеко за межами України й інший український режисер — А. Жолдак. Низка талановитих акторів українського театру — Б. Ступка, А. Роговцева, А. Хостікоєв, Н. Сумська та ін. з великим успіхом знялися у вітчизняних і зарубіжних кінострічках. Зараз в Україні щорічно відбувається низка міжнародних театральних фестивалів, які підтвердили свій авторитет у Європі: «Київ травневий» у Києві, «Золотий Лев» у Львові, «Тернопільські театральні вечори», «Дебют» у Тернополі, «Херсонські ігри» у Севастополі, «Мельпомена Таврії» у Херсоні, «Різдвяна містерія» в Луцьку, «Інтерлялька» в Ужгороді.

Йосиф Гірняк і Володимир Блавацький — належали до театру Березіль і обидва виїхали на еміграцію до Америки. Тут вони зорганізували й очолювали український театр. Гірняк — у Нью Йорку, а Блавацький у Філядельфії. Активну театральну діяльність розвинула театральна трупа «Заграва» у Торонто, Канада.